

G. DERKSEN. IN HET BOSCH.

G. DERKSEN.

Deze welhaast zeven-en-veertig-jarige Gelderschman is een landschapsschilder uit den nabloei van het impressionisme. Het lot van alle epigonen heeft een min of meer „zic-ligen” kant. Zij ervaren de wreedheid van den kunst-eisch: „il nous faut du nouveau...”; volgt er op den bloei der kunst, waarvan zij de laatste belijders zijn, geen tijdperk van verval, dan dringt het geschreeuw der nieuwe illusies, der andere wenschen en begeerten, met ruwe luidruchtigheid zich aan hen op. Daarbij moeten zij beseffen, te vallen of te staan met het vasthouden aan, het handhaven van hun verouderend kunst-ideaal, dat immers niet alleen heeft hun liefde, doch dat de uiting hunner natuur is, waarin alleen zij zichzelf kunnen geven. Hieronder het zelfbewustzijn te bewaren, gestadig het besef te behouden, dat ook nabloei waarde heeft, eischt een geestkracht, welke niet mag worden onderschat, evenmin als het rechtvaardig is en consequent, de

beteekenis op zichzelf van hun werk te miskennen, door het telkens met den arbeid der hun voorafgegane meesters te vergelijken. Praktisch geoordeeld toch, voldoen deze epigonen met hunne werkproeven niet slechts aan de schoonheid-verlangens dier groepen uit de menigte, welke de school waartoe zij behooren, eerst in hun tijd gaan waardeeren; maar ook zal immers de natijd komen voor welke de op hen volgende school eveneens iets verouderds zal zijn; die toekomst in welke eerst waarlijk elk werk op en om zich-zelf wordt geschat.

Zoo beschouwd, heeft Derksen's arbeid *raison d'être*, doordien hij een eerlijk, eenvoudig en welonderlegd kunstenaar is, die de natuur liefheeft om haars zelfs wil; wiens gevoelig oog haar veelvuldige stemmingen ondergaat; het toevallig evenwichtig samenvallen van door licht en schaduw gemarkeerde lijnen of vlakken; die beroerd wordt door een zonnestraal op het herfstloof of bloesemde appelboomen of bloeiende brem; die het heimelijke van een boschje kent en den geur